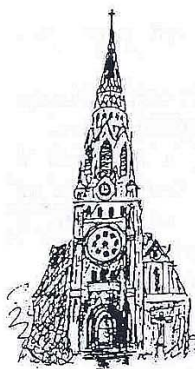

2005. Szent András havának
27. napján

BÉKEHÍR

Magdolnavárosi Szent László Plébánia lapja

18. SZÁM

KARÁCSONY FELÉ

**Szép Tündérország támad föl szívemben
Ilyenkor decemberben.**

**A szeretetnek csillagára nézek,
Megszáll egy titkos, gyönyörű ígézet,
Ilyenkor decemberben.**

**...Bizalmas szívvel járom a világot,
S amit az élet vágott,**

**Behegesztem a sebet a szívemben,
És hiszek újra régi szeretetben,
Ilyenkor decemberben.**

**...És valahol csak kétkedő beszédet
Hallok, szomorún nézek,
A kis Jézuska itt van a közelben,
Legyünk hát jobbak, s higgyünk rendületlen,
S ne csak így decemberben.**

Juhász Gyula

A tartalomból:

Liturgikus naptár • Riport Windberg Évával • Készülődés karácsonyra • Roráté •
Statisztika • Szent Miklós • Mese • Közös emlényeink • Vers

Liturgikus naptár

2005 november

27. vasárnap: ADVENT 1. VASÁRNAPJA

30. szerda : Szent András apostol

2005 december

4. vasárnap: ADVENT 2. VASÁRNAPJA

6. kedd : Szent Miklós

8. csütörtök: Szűz Mária szeplőtelen fogantatása (főünnep)

11. vasárnap: ADVENT 3. VASÁRNAPJA

13. kedd : Szent Lúcia

14. szerda : Keresztes Szent János

18. vasárnap: ADVENT 4. VASÁRNAPJA

25. vasárnap: KARÁCSONY: Jézus Krisztus születése

Riport

WINDBERG ÉVÁVAL, TEMPLOMUNK VIRÁGOZÓJÁVAL.

Jelenleg mivel foglalkozik?

A szakmám építőmérnök, de jelenleg főállású nyugdíjas, anyja és nagymama vagyok.

Hogyan és mikor került a Béke térre?

1981-ben költöztünk Óbudáról ide a Petneházi utcába. Megismerkedtünk néhány itteni családdal és velük együtt elkezdtünk járni a Béke téri misékre.

Hogyan tért meg?

Születésem után megkereszteltek, 10 évesen elsőáldoztam, majd jártam a templomba. A nagymama volt az egyetlen imádkozó a családban, aki igen komolyan vette a hitét. Napi áldozó volt, és szerintem ő imádkozott az én hitemért is. Ahogy értem, lassan-lassan elkezdtem vonzódni az igaz hívőkhöz, és megláttam bennük azt, hogy ők valahogy többek, mások, jobbak. Jézushoz mindig is vonzódtam, és a templomban a szentbeszéd volt az, ami nagyon megfogott. Voltak találkozásaim Istennel, de megéltem hullámvölgyeket is a hitemben. 1996-ban Róbert atya meghirdette, hogy bérházi felkészítő lesz. Magam is meglepődtem, hogy honnan vettem én erre erőt, vagy bátorságot, de jelentkeztem. Jártam a felkészítőre, és nagyon érdekes volt hogy ez alatt nagyon sokszor éltem át egyfajta „aha-élmény”-t.

Az egyik bérházi lány folyton azt mondogatta nekem, hogy ilyenkor a bérházi felkészítőnél valami nagyon-nagy életre szóló kérést tárhatunk az Isten elé. Én azonban azt mondtam, hogy annyi mindent kaptam Istentől, hogy nem kérek semmit, nekem már adnom kell. Napokig vívódtam ezzel a dologgal, és nem akartam semmit kérni, de végül megéreztem, hogy Isten is azt akarja, hogy kérjek valamit, és engedelmeskedtem ennek az akaratnak. Amikor kértem Istent, utána valami nagyon nagy békeség és boldogság töltött el, és nagyon felszabadult lettem. Ettől kezdve teljesen megváltozott az életem, olyan dolgokat mondtam és tettem, amiket előtte soha nem is gondoltam volna magamról. Talán ezek voltak megtérésem órái. Azt éreztem, hogy ezt az örömet nem tarthatom magamban, de nem igazán tudtam kivel megosz-

tani. Aztán fél évvel később részt vettem itt a plébánián a Fülöp-kurzuson, ahol sok hasonló emberrel találkoztam, és úgy éreztem, hogy megtaláltam a helyem. Innentől kezdve kezdtem el hasonló programokon részt venni.

Részt vesz-e jelenleg a plébánia valamely közösségében?

Két imacsoportba is járok. Az egyiket Lányi Enikő vezeti, a másikat Bella Erika. Ezen kívül részt veszek Róbert atya Biblia óráin is.

Hogyan lett virágozó?

Elkezdtem Róbert atya Biblia órájára járni, és az akkori virágozó éppen elment. Julika kért meg, hogy lássam el én ezt a feladatot. Ez a kérés akkor teljesen meglepett, mert addig egy rendes vázát sem állítottam össze. Kértem tíz perc gondolkodási időt, és igent mondtam. Mindig is szerettem a virágokat és nagyon csodálkoztam rajta, hogy minden templomban van egy ember, aki ilyen szépre meg tudja csinálni ezeket a csokrokat. Az Úr segítségével ez nekem is megadatott, hiszen minden tehetség, hivatás, küldetés, irányultság Tőle származik.

Mi tartja a Béke téren?

Úgy érzem, ide tartozom, itt indultam el '82-ben. A gyerekeim is itt lettek elsőáldozók, bér málkózók, itt tartoztak közösségekhez.

Van-e kedvenc tárgya, szertartása vagy bármi más, ami kezdetektől fogva vonzotta a templomba, illetve az egyházhoz?

Eleinte a szentbeszéd és a közösség, majd később Jézus tökéletes embersége. Mostanában pedig az egész szentmise, benne az evangélium és az átváltoztatás.

Elmélkedések

KÉSZÜLŐDÉS KARÁCSONYRA, JÉZUS SZÜLETÉSNAPJÁRA

Ádvent van. A nappalok egyre rövidebbek lesznek. A nap már négy óra felé búcsúzik és csak nyolc óra körül kel fel. Ez a napsugár csak halovány mása a ragyogó nyári fénynek. A decemberi nappalok komorságában ez hiányzik. Talán a hó majd segít egy kicsit. Igaz még olyan hideg sincs. Ezen a télen még nem esett a hó, csak megmutatta magát, sejtetve a szépségét. Talán majd karácsonykor. Igen karácsonykor, hogy hirdesse azt, amit az ádventi koszorú jelez azzal, hogy egyre több gyertya gyullad meg rajta. Valami nagy fényességre irányítja a figyelmünket. Ez a fény, mint kétezer éve, mindennap hasonló módon születik meg. Először egy kicsit megszínezi az égboltozatot, színes foltokkal díszíti az eget. A várakozás percei éveknek tűnnek, mígnem hirtelen egy fénysugár jelenik meg, és innentől az események felgyorsulnak. A fény eláraszt mindent. Az a fenséges Fény, mely kétezeröt évvel ezelőtt a népszámlálás idején érkezett közénk az éjszaka közepén.

Már fellobbant a gyertyaláng az adventi koszorún. Különleges időszak ez. Mire csonkig ég mind a négy gyertya, ünnepet ül szinte az egész világ. Ünnepeljük, hogy Isten belépett a világba, az emberiség világába, az én világomba. Csak az a nagy kérdés, hogy a sötétben, az élet sötétjében, a lelkem sötétjében tapogatózva keres engem, vagy ki van világítva a lelkem? Persze, hogy a lelkemet kivilágítva akarom a mindenség Urát várni. De hogyan? Miként cselekedjem, hogy engem ne az élet sötétsége, hanem az élet világossága töltsön el? Ki segít ebben?

Mindannyian készülünk a karácsonyra, arra, hogy megünnepeljük Krisztus születését.

Készületünkre jellemző a nyüzsgés, a rohanás, a tülekedés. Azonban lehetőségünk van visszahúzódnival a nyüzsgésből az ádventi gyertyák által beragyogott meghitt környezetbe, s családjainkkal, barátainkkal, a templomi, a cserkész közösségünkkel alkalmanként részt venni a hajnali rorátén, ezzel indítva a napunkat, vagy legalább felütni a szentírást, és egy-egy napi részletet elolvasni belőle.

Karácsonyra készülvén olvasgatom az ádventi időre kijelölt evangéliumi szakaszokat, s feltűnik előttem Keresztelő Szent János alakja, aki odaállt a nép elé, és hirdette, amit Izaiás prófétánál is olvashatunk (Iz 40, 3-5): *„Készítsetek utat a pusztában az Úrnak, egyengessétek Istenünk ösvényét a sivatagon át! Minden völgyet töltsétek fel, minden halmot hordjatok el! Ami egyenetlen, váljék egyenessé, a hegyek ormai legyenek olyanok akár a völgy! Akkor megnyilvánul majd az Úr dicsősége, és mindenek látni fogják.”* Keresztelő János hirdeti az Úr eljövetelét és a megtérés szükségességét. János nem valami gyöngye ember, ki nádszál módjára ingadozik, hanem erős, szilárd a hitben, egészen önmagát Istennek átadó ember. Imádságban és bűnbánatban készül fel küldetésének teljesítésére, arra, hogy előkészítse az utat Krisztus számára. Nem mondja magáról, hogy ő az, akinek el kell jönnie, hanem alázatosan csak azt: Készítsétek az utat, illetve egyengessétek az ösvényeket. Nem önmagának akar híveket toborozni, hanem csak a Messiást akarja hirdetni. Tökéletesen hűséges ahhoz, aki őt küldte. Ő csak az Úr érkezését készíti elő, és küldetése után csöndben eltűnik. Olvasva ezeket a Jánosról szóló szentírási szakaszokat, felmerül bennem a kérdés: embertársaimmal való kapcsolataimban vajon én „útépítő, ösvényegyengető” vagyok-e? Magamnak taposok-e ösvényt, vagy az Úr ösvényein járva egyengetem azokat? A magam gondját-baját kürtölöm-e világgá, vagy Jánoshoz hasonlóan az Isten igéjét hirdetem? Ha elvégeztem valamilyen feladatomat, várom-e, hogy elhalmozzanak dicséretekkel és mindenféle jutalmakkal, vagy alázatosan megvallom, hogy azt nem a saját, hanem Isten dicsőségére tettem?

János szavai sajnos ma is nagyon időszerűek (Jn 1, 26): *„Köztetek áll az, akit nem ismertek.”* Az új egyházi évben mindenkinek meg kell tudni fogalmaznia önmagában a választ arra, hogy mi célból van a világon. Küldetése mindenkinek más és más, de mindannyiunknak saját, egyéni küldetésünk teljesítése mellett keresztény mivoltunkból fakadóan közös feladatunk, hogy Keresztelő Szent János példáján felbátorodva, szavainkkal, tetteinkkel, egész életvitelünkkel rámutassunk Krisztusra, és ezzel felhívjuk embertestvéreink figyelmét arra, hogy *„térjenek meg és tartsanak bűnbánatot.”* Hisz ez az ádvent feladata a számunkra is. A gögőss és az anyagiakkal eltelt szívek pusztájába kell kiáltanunk, s rámutatnunk Krisztusra, akit Keresztelő János így mutatott be (Jn 1, 29): *„Nézzétek, az Isten Báránya. Ő veszi el a világ bűneit.”*

Az ádventben olvasott szentírási szakaszokban Keresztelő Szent János Krisztus tanújaként mutatkozik be, aki azért jött, hogy tanúságot tegyen a világosságról, ami most érkezik meg a szívünkbe. Véleményem szerint egész életünkkel Krisztusról kell beszélni, s így utat készíteni neki az emberi szívekbe. Így lesz az én lelkemben is világosság, és így fogom tudni igazán befogadni az élet világosságát, Krisztust, aki bennem is meg szeretne születni karácsonykor.

Laci atya

RORÁTÉ

Még sötét van, mikor már harangoznak a rorátéra. Hideg decemberi sötétség ez, csak alig áttetsző. Férfiak, asszonyok fekete árnyékokként mozognak benne a templom felé.

Az ablakom előtt egy-két kisebb árnyék válik el tőlük. A kis árnyékok betérnek az iskolába. Kisködmének, nagycsizmák. Az arcát egyiknek se látom; de már az alakjáról, mozdulatairól megismerem valamennyit. Mindenik hoz a hóna alatt egy darab fát. Ledobják azt a kályhazugba. A kályha előtt Istenes Imre térdel. Teleképpel fújja a tüzet. A tűz pirosuló fényt áraszt az arcára.

- Ég már - mondja, becsukva a kályhaajtót.

Ég; de még nincs meleg. A kályha úgy mormol, mint a fonó-macska.

A kisködmének, nagycsizmák türelmesen állanak a kályha körül és hallgatva hallgatják a mormolást.

- Ki hoz ma gyertyát? - kérdi egy halk és vékonyka hang a sötétben.

- Gál Józsi - felel egy másik.

- De soká jön!

Nem jön soká. A pitvarban mankókoppanások. Ő az.

- Hoztál? - kérdi egyszerre három hang is a sötétben.

- Hoztam - feleli az érkezett hangja -, kinél van masina?

Masina minden gyereknél van télen-nyáron. Az egyujjnyi kis gyertyamaradék meggyújtódik és a kályha vállára tevődik.

Az iskolát gyöngé világosság árasztja el.

Az előbbi sötétség helyén látszik most a vén zöldmázás kályha, körülötte a piros képű, kisködmenes, nagycsizmás gyerekek, akiknek árnyéka óriásokként mozog a falakon. A sarokban a számológépek mintha még aludna. A földgömb mint valami görögdinnye áll az asztalon.

A gyerekek rá-rátapogatnak a kályhára.

- Már melegszik!

Egy vizes fadarab fölsziszereg a parázson, aztán a kályha buzgó mormolással dolgozik tovább.

Futva jön most egy tatársüvegű kisgyerek.

- Új tollam van! - kiáltja még a küszöbön.

A Gönczöl gyerek az. Lecsapja a süvegét a padra és a tarisznya mélyéből egy fényes tollacskát kapar elő.

A toll csakugyan új. Valamennyi gyerek mind összedugja fölötte a fejét. A toll úgy csillog a Marci tenyerében, mintha arany volna. Csodás szép. Rézkezet ábrázol. A rézkéz hosszúkás éket tart.

- Nézd meg, jó-e? - mondja Istenesnek.

Istenes Imre műértő komolysággal veszi kezébe a tollat. Hozzáérinti a gyertya mellett a körméhez és kijelenti:

- Jó.

Marcinak már akkor a markában van a tollszár is. Beilleszti a tollat és szétteríti az irkáját. A tollpróba általános érdeklődés mellett történik meg. A cigány Laci tartja hozzá a gyertyát, a szöske Burucz Bandi meg a madzagra kötött kalamárist. Egy malac - amit a Marci gyorsan felnyal -, aztán az írás egy takaros G betűvel megkezdődik.

De íme, beharangoznak. Burucz Bandi egyszerre bedugja a tintásüvegét. Rendre sorakoznak, s megindulnak a templomba.

A templom tele van már subával meg kacabájjal. A padokon fekete báránybőrsüvegek meg testes Rózsás-keretek és Lelkifegyvertárok fekszenek. Az oltáron minden gyertya ég, s a viaszillat belévegyül a be-beáramló téli levegő ködös ízébe. Imitt-amott bele-beleköhög az ájtatos csöndbe egy-egy öregasszony, vagy vékonyabb köhögéssel egy-egy iskolásgyerek.

Im azonban ott áll már a nagy miséskönyvvel a piros inges ministránsgyerek a sekrestyeajtóban. Vissza-visszapillant, hogy indul-e már a plébános úr? Egyszer csak megrántja a csengetyűt és előrelépked nagy méltóságosan a könyvvel a pap előtt.

Az orgona mély bűgással ered szólásnak. Hangjától remeg a fal is. A pap violaszínű miseruhában áll az oltár előtt. Leteszi a kelyhet, aztán lemegy az első lépcsőre, hogy elmondja a gyerekekkel Dávid királynak azt a zsoltárát, amelyben az az oltárhoz visszatér.

Akkor meglágyul az orgona hangja. A sok száz esztendő adventi ének megzendül a templomban:

*„Oh fényességes szép hajnal! –
Kit így köszöntött az angyal:
Üdvözlégy teljes malasztal!”*

Végigreszket idegeimen az a mennyi szent érzés, amely gyermekkoromban áthatott, mikor az első hajnali misén ezt az éneket hallottam. De micsoda nyomorult szerszám a toll és micsoda erőtlen erő az emlékezet, hogy egy éneket se lehet vele leírni. A hangokra nincs szavunk, mert az ének hangjai egy alaktalan álomvilágból valók. A szöveget, amely egy angyal földi látogatásáról szól, az ének a képzeletnek egy olyan birodalmába emeli, amelybe csak a szívnek szárnyazott sejtelseivel juthat el az ember.

A második ének szintén ősrégi magyar ének. Megvan a Náray-féle énekeskönyvben is, amit még a Rákóczi-kor előtt nyomtattak. De nem tudjuk ezt mink és nem törődnek ezzel a gyermekeink. Éneklük és elringatóznak magasztos szépségű képeiken:

*Oh nemes ékes liliom,
Szép és gyönyörű rózsza, Mária!
Ki szent malasztal,
Mint gyöngy-harmattal
Neveltettél óh Mária!*

Ezt az éneket nem csinálhatta latin nyelven beszélő klastromi barát. Ezt magyar poéta csinálta, aki a nazaréti istenszerette szüzet a maga képzeletében olyanná formálta, mint amilyen leányok a Tisza-Duna partján teremnek: rózsák, liliomok.

Varga Ádám kinyújtott nyakkal fújja mellettem az énekét. A gyerekek is odalenn buzgón énekelnek. A szentek a falon komoly figyelemmel hallgatnak. Bibliai áhítat van az egész templomban.

Mert hát szép is volt az, mikor az Úr elküldötte az ő követét a fényes magaságból a nazaréti szegény zsidólányhoz, akinek a neve Mária vala, szép és gyönyörű rózsza, Mária.

Gárdonyi Géza: Az én falum

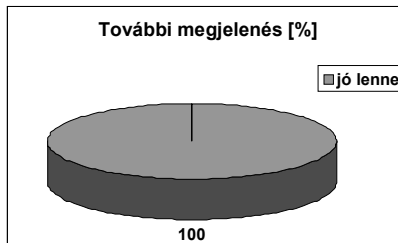
BÉKEHÍR STATISZTIKAI LAP

Kiértékelésre kerültek a statisztikai lapok, amelyek a BékeHírrre vonatkozólag kerültek kitöltésre. Talán még sokan emlékeznek arra, hogy szeptemberben kértük olvasóink véleményét néhány fontos kérdésben plébániánk lapjával kapcsolatban.

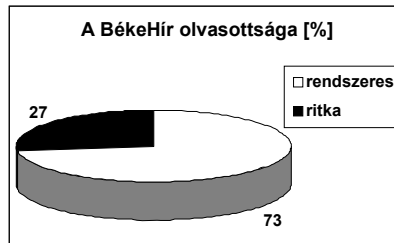
Persze – törvényszerűen - egyik statisztikai adat sem fedi a teljes valóságot, de azért reméljük, hogy a visszaérkezett vélemények tükrében születő értékelés tartalmaz hasznos információkat.

Először is mindenképpen kritikaként értékelhetjük, hogy a kiosztott statisztikai lapok mindössze 10%-át kaptuk vissza. Tudjuk, hogy sokan idegenkednek a „közvélemény kutatás” illetően módszereitől, és hogy többeknek ismeretlenek a véleménynyilvánítás efféle lehetőségei. Ám ha azt nézzük, hogy egy viszonylag szűk csoport tagjait céloztuk meg kérdéseinkkel, a gyér visszajelzést kudarcként foghatjuk fel, és azt gondolhatnánk, hogy a BékeHírrre a továbbiakban nincs is szükség.

A folytatás melletti döntésünket - néhány egyéb érv mellett, melyekre később

1. ábra

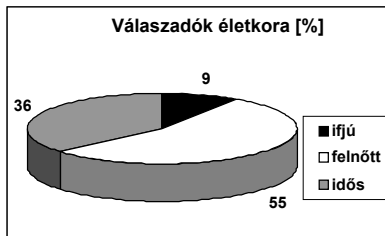

2. ábra

még visszatérek-, a válaszadók alapvetően pozitív értékelése indokolja.

Ebből kiderül, hogy a válaszadók 100%-a volt azon a véleményen, hogy a lap további

megjelenése „jó lenne” (lásd 1. ábra). Ez talán azért biztató, mert a véleménynyilvánítók „csak” 73% -a olvassa rendszeresen a kiadványt, ám az „újságot” ritkán olvasók is a folytatás mellett voksolnak (lásd 2. ábra). (Az sajnos nem derült ki, hogy ebből hányan jutnak hozzá Interneten).

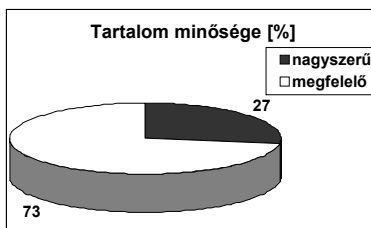

3. ábra

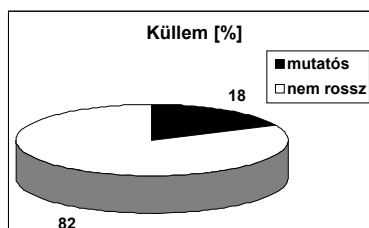
A legtöbb bizonytalanság az olvasók életkorára vonatkozó kérdésből származik (lásd 3. ábra). Ebből ugyanis az derülne ki, hogy az olvasók 9%-a ifjú korú és „mindössze” 36%-a idős és a további 55% felnőtt. Az eddigi tapasztalatunk ezzel szemben az, hogy az idősebb korosztály kedveli leginkább lapunkat, de az ifjúkorúak is többet forgatják, mint ahogy azt az adatokból gondolhatnánk. A fenti eredmény talán annak

köszönhető, hogy az „idősek” – érthetően - idegenkedve vagy értetlenül fogadták a statisztikai lapot.

Felmérésünkéből további érdekességek derültek ki. Az újság tartalmának minőségére vonatkozó kérdésre adott válaszokból (lásd 4. ábra) azt látjuk, hogy a többség „megfelelőnek” és csaknem 30% „nagyszerűnek” értékeli azt. Tudjuk, hogy utóbbi csoport bővítéséért még sokat kellene tennünk, és amint az 5. ábra adataiból látható a küllemen is javíthatnánk.

4. ábra

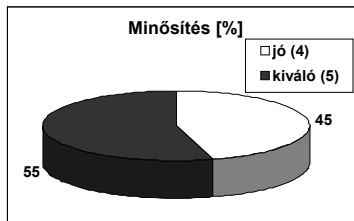

5. ábra

A kedves híveket - az adatadatlapon keresztül - arra is megkértük, hogy összességében minősítsék lapunkat. Úgy, mint az iskolában egytől ötig lehetett osztályozni. Né-Négyesnél rosszabb

osztályzatot senkitől sem kaptunk és a válaszadók 55%-a ötöst adott (lásd 6. ábra).

Ezúton szeretnénk köszönetet mondani mindazoknak, akik vették a fáradságot és kitöltötték a statisztikai lapokat, és különösen azoknak, akik felajánlották segítségeiket a további folytatás érdekében!

6. ábra

Nekünk szerkesztőknek legfőbb célunk az, hogy az egész plébánia közössége magáénak érezze a BékeHírt. Rajta keresztül is növekedjen az egymás iránti szeretet, erősítse kapcsolatainkat, sőt missziós feladatot is lásson el!

Mindezek egyben legfőbb kihívásaink is. Sok értékes emberrel készítettünk riportot és számos eseményről számoltunk már be. Elmélkedésekkel, tudományos cikkekkel, mesékkel, versekkel próbáltuk segíteni az aktuális ünnepre, időszakra való lelki felkészülést.

Látjuk azonban a felmérés alapján is, hogy még korántsem végzünk tökéletes munkát. Még nagyon kevesen érzik magukénak kiadványunkat, és számunkra ez jelenti a legfőbb kritikát. A munkát azonban folytatjuk, hiszen úgy érezzük, hogy sokan vannak olyanok is, akik szívesen olvassák a BékeHírt. Egy másik - talán nem mellékes - érvünk pedig az, hogy egyházközségi lapunk részben naplóként is működik, amely segítségével közös emlékeinket idézhetjük fel. Szeretnénk, ha ebbe a „naplóba” egyre több esemény kerülne bejegyzésre, mely bizonyítaná, hogy templomunkat élő kövek alkotják!

Hajósi Áron

SZENT MIKLÓS PÜSPÖK

December 6.
+350 körül

Amilyen kevés hitelesnek tekinthető történeti adat birtokában vagyunk, olyan sok mozgalmas történetet ismerünk a szent püspökről, akiről a hagyomány olyan tisztelettel beszél, hogy népszerűségben, bensőséges tiszteletben és életszerűségben alig találjuk párját a szentek között.

Olyan életrajz, amely a történettudományt is kielégítő pontossággal mondaná el Szent Miklós püspök életét, nincs birtokunkban, s a későbbi források adatai sem megbízhatóak, ezért alakját annak a történetnek alapján vázoljuk föl, mely először a 13. századi Legenda Aureában tűnt fel.

A legenda egyik közlése olyan erővel hat, mint amikor fiatal szülők az első fényképet készítik újszülöttjükről. Eszerint Miklós már a születése napján fölállt a fürdőkádjában! S hasonló ehhez az is, amit némi büszkeséggel mond el a legenda, mint a leendő aszkéta első megnyilvánulását, hogy böjti napokon a kisdéd csak egyszer szopott. Miklós felnőtt koráról pedig elbeszéli a legenda, hogy amikor megtudta, hogy az egyik szomszéd nagy szegénysége miatt nyilvánosházba akarja adni három lányát, a következőképpen segített rajtuk: éjnek idején a nyitott ablakon át bedobott egy erszény pénzt, és így először a legidősebb, majd hasonló „égből jött” segítségük után a másik két lány is tisztességgel férjhez mehetett.

Égi jel hatására Myra városa megválasztotta püspökének. Miklós kiválóan teljesítette püspöki feladatait, s részt vett a niceai zsinaton is. Mikor pedig egy napon viharba került matrózok hívták segítségül, megjelent a hajón, kezébe ragadta a kormányt, és a szükséges manőver után -- lecsillapítván a vihart is -- biztonságban hagyta ott őket.

Legendája legrégebb rétegéhez tartozik az az elbeszélés, mely szerint megmentett három ártatlanul vádolt katonatisztet. Ezeket koholt vádak alapján bebörtönlötték és halálra ítélték. Miklós azonban Nagy Konstantinnak megjelent álmában, és a katonákat megmentette a hóhértól.

Megszámlálhatatlan azoknak a történeteknek a száma, amelyek a segíteni siető Miklósról szólnak, különösen gyermekek esetében. Az egyik ilyen történet szerint egy gonosz vendéglős elcsábított három iskolás fiút, majd megölte őket, és mint a húst szokás, só közé egy hordóba rejtette a holttestüket. Miklóst egy angyal figyelmeztette az esetre, mire ő megjelent a vendéglős házánál, föltámasztotta a gyermekeket és megbüntette a bűnöst.

Mikor hosszú öregség után 343-ban vagy 350-ben meghalt, angyalok fogadták és vezették be a Paradicsomba.

A Legenda Aurea ilyen képet fest Szent Miklós püspökről. A tudományos kutatók ennél sokkal kevesebbet és egyszerűbb dolgokat tudnak róla. Így a szentek életével foglalkozó tudósok, a hagiográfusok kiderítették, hogy Szent Miklós legendájában van néhány olyan vonás, amelyeket más, 6. századi szentektől vettek át és kölcsönöztek neki. Ezenkívül azt mondják, hogy legendája a 6. században keletkezett, görög kultúrkörben, és a következő történeteket tartalmazta: a három igazságtalanul vádolt katonatiszt története, a három szegény leány megsegítése, továbbá három halálra ítélt ártatlan tanuló és a matrózok megmentése.

E hagiográfusok azt is vallják, hogy egy szent legendája részben kifejezi egy-egy szent tiszteletét, részben pedig oka a tisztelet további bontakozásának. Maga a legenda is él: alakul, fejlődik, főleg azért, hogy merít abból a gazdag motívumkincsből, amely nem a történeti szenttel, hanem a nép életével és a természettel van kapcsolatban.

E fölismerés birtokában a Szent Miklós-tisztelet alakulását így vázolhatjuk: Keleten, Myra városában és Konstantinápolyban Miklós püspököt a 6. században már tisztelték. Myrából és konstantinápolyi sír-templomából terjedt el tisztelete az egész görög, szláv illetve orosz egyházban. Kappadókia tartományának falusi templomaiban általában más szentek társaságában mint orvost, de legtöbbször mint a tengerészek védőszentjét ábrázolják. A régi Oroszországban különleges tiszteletet tanúsítottak iránta: az ország fő patrónusa lett. Az ortodox egyház ma is nagyon tiszteli, az ikonosztázokon mindig megjelenik. Szibériában még a részegítő italokkal is kapcsolatba hozták a nevét, mivel a „nyikolitsza” ige azt jelenti: leissza magát.

A latin egyházban – a dél-italiai területtől eltekintve – lassan és később terjedt el tisztelete. A 9. században Rómában egy bazilikában és három kápolnában tisztelték. Németországba a 10. század végén került a Miklós-kultusz a görög származású Theofanu császárnő révén. Franciaország és Anglia területére a normannok viszik a tiszteletet a 11. század végén. Ereklýének 1087-ben Bari városába történt átvitele Európa-szerte fölvirágoztatta a Miklós-tiszteletet. (Magyarországi tiszteletéről kimerítően ír Bálint Sándor Ünnepi Kalendárium c. művének I. kötetében.)

A késő középkor óta Miklós püspököt a tizennégy segítő szent közé sorolják. Számptalan templom, társulat és foglalkozás patrónusa (tanulók, gyermekek, leányok, hajósok, foglyok, pékek, kereskedők, gyógyszerészek, jogászok).

A 11. században keletkezett a három megölt gyermek története, amit hamarosan dramatizálva is megjelenítettek. Az ártatlan gyermekek napján, december hatodik előestéjén előadott püspökjátékból bontakozott ki a közismert Miklós-est: a gyermekek meglátogatása, kikérdezése és megjutalmazása.

A jelen körülmények között – félretéve az összes történeti problémát – Myra szent püspökének történeti arca alig ismerhető föl sűrű szakála mögött. A hívő em-

ber számára azonban akkor is a szent alakja ragyog tiszteletében, ha sokak számára Szent Miklós ma csak egy Téalapó.

A bizánci és a kopt rítusban temetése napját, december 6-át ülik ünnepként. Nyugaton a 10. század óta tartják ezt a napot.

Forrás: www.katolikus.hu

Mese (nem csak gyerekeknek)

A NÉGY GYERTYA

Egyszer volt, hol nem volt, volt egyszer négy gyertya.

Olyan nagy volt a csend körülöttük, hogy tisztán lehetett érteni, amit egymással beszélgettek.

Azt mondta az első:

- Én vagyok a **Béke!**

De az emberek nem képesek életben tartani. Azt hiszem, el fogok aludni.

Néhány pillanat múlva már csak egy vékonyan füstölgő kanóc emlékeztetett a hajdan fényesen tündöklő lángra.

A második azt mondta:

-Én vagyok a **Hit!**

Sajnos az emberek fölöslegesnek tartanak. Nincs értelme tovább égnem.

A következő pillanatban egy enyhe fuvallat kioltotta a lángot.

Szomorúan így szólt a harmadik gyertya:

-Én a **Szeretet** vagyok! Nincs már erőm tovább égni.

Az emberek nem törődnek velem, semmibe veszik, hogy milyen nagy szükségük van rám. Ezzel ki is aludt.

Hirtelen belépett egy gyermek, mikor meglátta a három kialudt lángot, felkiáltott:

-De hát mi történt? Hiszen nektek égnetek kéne mindörökké!

Elkeseredésében hirtelen sírva fakadt.

Ekkor megszólalt a negyedik gyertya:

- Ne félj, amíg nekem van lángom, újra meg tudjuk gyújtani a többi gyertyát.

Én vagyok a **Remény!**

Közös élményeink

ZARÁNDOKLAT

Egyházközségünk őszi zárandoklatát október 15-re szervezte meg, Soroksár-Újtelepre, Ráckevére és Ócsára.

Soroksár-Újtelepen a fatimai Szűzanyáról elnevezett templomot látogattuk meg, amelynek tetején 6 m-es Szűzanya szobor áll. 1997-ben kezdték el építeni a templomot, amelyben a Fatimából kapott három Szűzanya faszobor került elhelyezésre. A templom ablakai színes ólomüvegből készültek. Az oltár a fatimai Szűzanya megjelenésének helyszínét szimbolizálja. E templom a legszebb modern templomok közé tartozik. Tágas, ifjúsági csoportok fellépésére is alkalmas. Az udvaron kopjafa keresztút látható rézmetszetekkel. Itt szentmisén vettünk részt, gyónási lehetőséggel.

Ráckevére érve a Duna mellett tűnt fel előttünk a Savoyai kastély, amely a legelső barokk kastély Magyarországon. Savoyai Jenő herceg építtette Hildebrandt tervei alapján, 1722-ben lett kész. Savoyai Jenő hadvezéri teendői miatt soha nem tartózkodott itt, csak leánya rövid ideig. Utunk Ráckevén folytatódott az Árpád Múzeum megtekintésével, amely 1992 óta tájmúzeumi rangot kapott. 2002 tavaszán elkészült az új állandó kiállítás, amely bemutatja a város különleges történelmi múltját, a Duna meghatározó szerepét, a molnár céh dokumentumait, az utolsó hajómalom makettjét. Különösen értékes darabja a gyűjteménynek Mária Terézia által 1740-ben adományozott egyházi ruha, a dalmatika.

A városi képtárban nagyon tetszett Patay László Munkácsy díjas Ráckevén élt festőművész állandó kiállítása, különösen a „Nyugdíjba vonulásom” című festménye keltette fel érdeklődésemet.

1487-ben épült fel a Nagyboldogasszony templom, egyetlen gótikus szerb templom Magyarországon. Bizánci stílusú freskókkal, különálló harangtoronnyal, külső falában XVII-XVIII. századi sírkövekkel.

Zarándoklatunk Ócsán ért véget, ahol a XIII. századi román stílusú premontrai székesegyházat láthattunk, benne egykori freskók töredékei. Jelenleg református templom. A határban tájvédelmi körzet, néprajzi gyűjteménnyel látható. Mi is megtekintettünk két ház nagyszüleink korabeli berendezését, szobáját, konyháját, használati eszközeit. Az udvarokon régi fejfákat, „kopjafákat” láthatunk. A férfi fejfa élére állított csillag jelű, a női kocka alakban végződik. A gyermekekét kisebbre és keskenyebbre faragott fejfa jellemzi.

Nagyon értékes utunk volt, mindenki jól érezte magát. Az úton hazafelé is elmondtunk egy rózsafüzért, mint indulás után. A jövőben is hasonló értékű utakon szeretnénk részt venni.

Boós Klári

NAGYBÖRZSÖNY

Egy borús napon szeptember 22-én szombaton reggel egy szép kis csapat gyűlt össze a Nyugatiban. Már mindenki felszállt a vonatra, ami elindult, és ezzel elkezdődött a kirándulás. A vonat után busszal zötykölődtünk, míg végül megérkeztünk Nagybörzsönybe. Itt rákezdett az eső is, ami elől egy régi „falumúzeumba” menekültünk. Miután az államig érő szemöldökfát is megtekintettük a jómódú úriember fennmaradt kéményes házában, kimerészkedtünk, és az eső sem esett már annyira. Ezután egy műemlék jellegű vízimalmot vettünk alaposan szemügyre, és az emlékkönyvbe is beleíráltunk. Elindultunk sétálni, és letértünk az útról, mert egy épülő medence lekötötte a figyelmünket. A cipőnk viszont nagyon sáros lett, így a társaság fiatalabbik fele sajátos módon elkezdett sárfigurákat rajzolni az aszfaltra. Volt aki nevét vagy emblémáját hagyta ott. Tovább haladva egy szabadtéri színház színpadjára álltunk fel, majd készítettünk egy csoportképet. Ezután egy templomot tekintettünk meg, majd egy másik stílusút is. A régi körül volt egy kb. másfél méteres fal, aminek a tetejére a kicsik felültek. Sajnos nem tudtunk egy egész kört menni, mert egy sűrű bokor nőtt a falon keresztül. Végül kisvasutaztunk egyet. Utána megint jött a busz és a vonat. Mindenki kifáradtan érkezett meg, elbúcsúztunk egymástól, és ki-ki ment a maga útján.

Gyergyói Dávid

MÁTRA-KÉKESTETŐ KIRÁNDULÁS

Már-már szokásosnak mondható mátrai kirándulásunknak vágunk neki, ám ez cseppet sem jelenti azt, hogy unalmas lett volna. Mindig látunk valami újat, mindig kipróbálunk valami új útvonalat, hiszen a természet folyton változik, mindig tartogat valami mást a barangolóknak.

A mostani alkalommal busszal mentünk fel Kékestetőre, és onnan gyalogoltunk lefelé. Mielőtt elkezdtünk volna lefelé gurulni megkíséreltük a helybéli mókusok kézből való etetését. A vártnál nagyobb sikerrel jártunk, hiszen ezek a mókusok alaptermészetükkel ellentétben roppant bátrak voltak, és nagyon közel merészkedtek hozzánk. Nagy nehezen azért sikerült összerántani a csapatot, és rábírnunk mindenkit arra, hogy hagyjuk magukra szegény mókusokat, hiszen az idő igencsak hűvös volt az ország legmagasabb pontján. Menet közben nem fáztunk, de biztos ami biztos egy barlangnál tüzet raktunk, ahol ki-ki melegszendvicset gyárthatott otthonról hozott elemózsiájából. Mivel ez egy tradicionális kirándulás, ezért a hagyományoknak megfelelően láthattunk a Mátrában igen ritkán előforduló foltos szalamandrát, pókot, békát, hernyót, gombát. A rövid pihenő után folytattuk a hegyről való leereszkedést, Mátraháza irányába, ahol a református lelkész-üdülő volt a célállomás. Az üdülő gondnokságát ellátó három gyermekes család almás pitével és pogácsával, valamint a hideg miatt igencsak jól eső forró teával várt minket. Ez utóbbinak még én is nagyon örültem, pedig nem vagyok fázós típus, és a teát sem szeretem annyira.

Mindenestre ez a kirándulás sem volt egy unalmas túrázás, hanem mint mindig egy vidám társaságban eltöltött kellemes nap volt, amely után jóleső fáradtsággal dőltünk be az ágyba.

Attila

CSERHÁTI KIRÁNDULÁS

Elérkezett a következő kikapcsolódást jelentő program november első szombatján. Az iskolakezdés óta ez már a harmadik ilyen alkalom volt. Természetesen ez is, mint sok más megszervezett hétvégi program, csak azoknak a Béke téri embereknek szólt, akár fiatal, akár felnőtt, akik ott tudták hagyni a tévét, a számítógépet, és a város szennyes és zajos környezetét.

Reggel a templom előtt gyülekeztünk, én anyukámmal egy kicsit előbb érkeztem, és a fiatalabb gyerekek örömeire Pici nevű kutyánkat is elvittük. A többiek nagy meglepetésére Laci atya is velünk tartott. Miután mindenki megjött, az Árpád hídi buszpályaudvarról elindultunk a Cserhát felé. Ez a buszút volt a kirándulás legunalmasabb része. A tömeg miatt csak a mögöttünk ülővel tudtunk beszélgetni. Megérkezésükre a túrajelzést Laci atya találta meg egy villanyoszlopon, egy kisebb reklámszöveggel eltakarva. Miután megtaláltuk a jelet és odaérkező társaink is csatlakoztak hozzánk, nekiindultunk az erdőnek, ahol az út egyébként egy tanösvényen haladt. Mindjárt az elején láttunk egy ágon lógó magányos zoknit és egy kóróra szúrt zseb-kendő zacsit. Egy jól visszhangzó helyen megálltunk déli tizenkét óra környékén, hogy misézzünk. Ezt Laci atya egy bőrdös misekészlettel oldotta meg, ministrán-sok, pedig az ottlévő fiatalokból kerültek ki. Mise után ettünk, majd tovaindultunk.

Menet közben átkeltünk egy hosszú, de keskeny hídon, amin Vica és Anikó vívott hősiek csatát.

Az ösvényen tovább haladva egy nagy tisztásra értünk, majd egy újabb erdős szakasz után egy padokkal és asztalokkal körülvett tűzrakóhelyen állunk meg egy csoportkép erejéig. Innen tovább haladva már csak erdőben haladtunk, amit a kisebbek nagyon élveztek. Miután kiértünk az erdőből, a kiinduló helynél ettünk egyet, a kicsik játszottak egy kicsit, majd néhány társunktól elbúcsúztunk. Mi elsétáltunk a buszhoz, ami hazahozott minket. Útközben Laci atya megrendezett egy versenyt, amit senki sem nyert meg, de azért jutalmul megígérte mindenki kap csokit. A verseny után valamivel én bunyóztam egy sort az atyával, majd végül mi a bunyótól ki-merülve, a többiek pedig újabb élményekkel gazdagodva érkezünk haza.

Horváth Gábor

Vers

EUCHARISTIA

Az Úr nem ment el, itt maradt.
Őbelőle táplálkozunk.
Óh különös, szent, nagy titok!
Az Istent esszük, mint az ő

törzsek borzongó lagzikon
ették-itták királyaik
husát-vérét, hogy óriás
halott királyok ereje

szállna mellükbe - de a mi
királyunk, Krisztus, nem halott!
A mi királyunk eleven!
A gyenge bárány nem totem.

A Megváltó nem törzsvezér.
Ereje több, ereje más:
ő óriásabb óriás!
ki két karjával általér

minden családot s törzseket.
Egyik karja az Igazság,
másik karja a Szeretet...
Mit ér nekünk a Test, a Vér,

ha szellemében szellemünk
nem részes és úgy vesszük Őt
magunkhoz, mint ama vadak
a tetemet vagy totemet?

Áradj belénk hát, óh örök
igazság és szent szeretet!
Oldozd meg a bilincseket
amikkel törzs és vér leköt,

hogyan szellem és ne hús tegyen
magyarrá, s nőjünk ég felé,
testvér-népek közt, mint a fák,
kiket mennyből táplál a Nap.

Babits Mihály

BÉKE TÉRI PROGRAMOK

2005

November 27. vasárnap

ADVENTI KOSZORÚÁRUSÍTÁS

Minden misén árusítás

December 10. szombat

AJÁNDÉK KÉSZÍTÉS

Egyéni ajándékkészítés, kézműveskedés

December 17. szombat

AJÁNDÉK KÉSZÍTÉS

Kórházi ajándékkészítés, mézeskalácssütés

December 23. péntek

KARITÁSZ KARÁCSONÍ

Műsor, ajándék átadás

December 24. szombat

KÓRHÁZLÁTOGATÁS

MISZTÉRIUMJÁTÉK

VÁRUNK **TÉGED** IS!!!

Várjuk észrevételeiket és javasolataikat:

tel.: 3-408-408 (Szolnoki Vica), 06-20-331-9588 (Hajósi Áron)

web: www.szentlaszlo.tk (folyamatosan új képekkel, hírekkel)

e-mail: hajosi@mail.kozut.hu

levelezőlista: beketer-feliratkozas@primlista.hu